

TRƯỜNG ANH

MƯA ĐÊM NAY

THƠ

NHÀ XUẤT BẢN ĐĂNG TRÌNH

THƠ
TRƯỜNG ANH
MƯA ĐÊM NAY
IN LẦN THỨ 1 TẠI SÀI GÒN
NGUYÊN BẢN GỒM CÓ
900 BẢN DUPLICATEUR
VÀ 100 BẢN ĐẶC BIỆT
TRÊN GIẤY CROQUIS
TRƯỚC SỐ TỪ MĐN1 ĐẾN MĐN100
MANG TRIỆN SƠN
VÀ CHỮ KÝ
CỦA TÁC GIẢ
IN XONG
TẠI NHÀ IN VĂN KHOA
20 - 5 - 1964

TRƯỜNG ANH

MƯA ĐÊM NAY

thơ

TỰA CỦA VŨ HOÀNG CHƯƠNG
BÌA CỦA ĐÌNH HÙNG

LỜI ĐỀ TỰA

Có nhiều đêm mưa
ánh đèn Sầu như đóa
chén hơi nước
thơ chính mình làm
ra ngấm không thấy thư
còn cô tìm trong ký ức
lấy một vài câu
của ai cũng được hay đó
khô thành văn để
niên ngấm lên thấy đồ xuôi
về đũa hương, vơ dãi
đúng vào kích thước tâm tư
... rồi rồi dịu dịu rồi rồi
trăm muôn giọt nhẹ nổi lời vu vơ?

Hai câu này của một
thi nhân thời Tiền chiến
mười lăm năm trước tôi đọc
còn cảm những từ đó về
sau hướng về các môn mỗi loämp
nhật dần
Cho đến 1 đêm cuối 1959
mưa tầm tã gào 10 phông dẫu biển

mỗi lại có vòm y. âm thật
túng chiều để tôi nằm
lần g nghe
không phải những giọt "mưa đêm nào"
ấm, mốc, lạc điệu
mà những giọt "mưa đêm nay"
của nỗi lòng nhân thế
của tôi mình.

thăm thẳm đường trường, tôi, ng. cô độc
mơn gột giầy cày tro quán đêm nay
mưa Cẩm Giang như mềm đau ai khóc
đường sứt sùi trong mây neo trường lâu.

Đó chính là cho Trường Anh
4 câu mở đầu cho 1 bài
bài ấy cũng mở đầu cho cả 1 tập
thi tập đầu tay nay
tôi đã tự hứa với mình sẽ phải giới thiệu
1 các bình đẳng cùng các bạn yêu thơ
khi nào tác giả quyết định việc xuất bản
đi giữa những từ
5 năm.

Khiết bao nhiêu biến cố
khủng hoảng đã kéo lê vết máu
"Sui Sết Qua vấp nẻo trường lâu" rồi
biết mấy "miền đau ai khỏe"
và cũng
bao nhiêu lần "mưa đêm nay"!

Thật thế, trên đất nước quê hương
gió đây mưa đâu còn "dù dui rồi rồi" ...
rồi "rồi rồi dù dui" ...

Ma gió nồm hay gió bắc mùa cũng
cũng còn "nổi lời vu vơ" mưa
ma tã gạo tã thét
cơ hồ tiết hời

Còn nên tôi phải ngâm thơ MƯA
của Trường Anh

mới thấy chú
những giọt mưa của Trường Anh
nói lên được cái đau của thời đại,
khi cần rất có thể kết thành tã
lạm biểu trường cho khỏi Sầu Đêm Nay
— Cho cóc cà phê, cô hàng xoanh tóc!
Tôi uống đắng cay mắt em say ?

1. Ôt cái tôi" có vẻ cá nhân
mà sâu gần hơn g, cảm:

... Nghe đâu đây ai cười lên vớ ngọc
thấy đau chúng mình một kiếp vâng tay.
Cổ, tri mây đưa giới đầu... lẩn lóc,
ở chực năm chờ, hay giết đó đây?

"Chúng mình" là những ai?
tác giả nghe ngao khi gửi gần.
nhưng tác định "thực thể", có nhiều cách
khô bản "hiện Kiếp"
thi hay bản "tiên thân".

... tiên thân chúng mình có là cơn cốc
thơ nguyên ráng cho trời Suy mưa bay?

Đấy vậy cái "chúng mình" đi? là nhịp cây
bác tử cái "tôi" đã liều lĩnh bộc? lộ
đến cái "ta" sẽ tham dự sơ nhập cuộc
ngang nhiền
gần như "mưa tên ngay" có
ma lực tỷ sắc bóc trần mọi thứ
vớ ngoại cát qui
một đang là tiếng khóc tham?
một đang là tiếng cười gần

.. Qu không phải chán đời mà trách móc
khi những thằng hề không biết mưa mây!

Tất cả pha trộn vào nhau
tới mức không còn phân biệt rõ
độc nữa. Những vì cũng là
màu sắc hình thái cũng là thanh âm:
... Cô hàng xanh tóc, cà phê đầy cốc!
Niềm em cười nhạc đang chờ màu cây

Đến bài Mùa đêm hay sáng trên mực
thơ và thi nhân (1960)
Đến bài Giở lại học sáng trên
mực Tâm tư Thời đại (1964)

Trước đây sáng tác khá đều tay và gặp
thi phẩm trên nhiều tạp chí và tuần báo
nhất báo ở thủ đô...

Có bài truyền cảm rất bền nhậy
qua một hệ thống ngôn ngữ và tiết điệu
thoát sáo đạt tới mức "thần tuy" của THƠ:

... Lá tuôn đâm nét thu vàng
Môi hôn em, trăng tằm. Ừ.
Tôi ... trợn đi tôi cô lữ

Cây ở hai hàng

- Đất rung thương nhớ bay màu vàng

Có bài tình ý nao-nức phản ánh
tâm hồn cách phác, gần gũi chắp nhàn

Cuộc đời... dù biết rằng rồi nhìn
qua 1 chiều ánh sáng khác
những màu ảo diệu của
sắc màu biến thiên ngay:

... Chim chóc cây rừng hòa tấu
nhạc vàng nắng đọng sương mai
phức kết màu xanh vào thời
tiếng bóng hoa nhụy dãi vãi...

Từ thế chỗ 6 chữ chuyển sang thế chỗ
8 chữ, nhịp điệu tuy có trang trọng hơn
như 1 cung đàn tuổi xuân đang
veo veo trên bầu trời lãng lãng
những tình ý vẫn là tình ý
hao-hức ấy tâm hồn vẫn là
tâm hồn chất phác kia:

— Xin mời các anh vào đến Đại hội
nhạc từng bừng chào đón tuổi đời mới
khát vọng dõng lên bật ngất tiếng cười...
Lũ chúng ta từ lâu Cười một nửa,
khuya thời đại trong rừng trao nón mùa
bộ mới đời Xô Lềch những màu xanh
ta đang đi cùng quĩ đất trên cánh

Lời có bài giọng điệu ai oán
rưng lên những hình ảnh tố tãi của ngàn thu

một vầng bầu hoàng:

... Khán cổ rêu hồn, chó đồ mắt
trời dha ma nghet áo thu Sườn
tìm anh tháng 7 mùa Sui Sắt
Hồn dặt hồn đi khóc thắm thường

Chính những hình ảnh vấy bẩn chặt
vào Cánh quàn tác giả từ 1 kỷ niệm
Đã đưa vào rồi lên tới Chỗ cùng
thăm của Guyu

Khiến cho sự tìm tòi gần liền
với tang tõe

nhớ khám phá lại
ý hướng tiên dấn:

... Tìm đi trong đêm nửa
tìm đi trong đời trưa
tìm đi trong nắng đỏ
tìm đi trong lời ngỏ
Tìm đi trên đường đời
cho Con thét ngọc

Cây cào chủ màu một run run
Khô trác Trùng Anh đi tới đên
cung chỉ gọt:

... Mây biên thùy rêu kem
Mây mông đông xanh
mây hương gai
mây ngựa trâu cày

Mây' con đường dài em vào tâm Sự
hư' con đường đưa ai vào lịch Sử...
vị' huân' ấy và khung cảnh ấy
đến' khoát lên thi. hững' m'au
ao' triết' nhân' và bỏ' vầy
không' tránh' được' một' vài' góc' cạnh
khó' cũng' thì' dù' trong
bài' "Cuả' ta":

.. Tôi' nào' của' tôi! Tôi' không' có' tôi!
"không" với "có" nghĩa' là "không' có' nữa"...

Ngay' thay, trong' Anh
chỉ' nói' giọng' triết' nhân' ở' một' vài
đoạn' một' vài' bài. Và' ngay' trong
những' bài' đó, ngay' cạnh' những' đoạn
đó, không' thiếu' gì' hình' ảnh
văn' thơ. Các' điều' đặt' nh'au
thẳng' vào' trái' tim' hơn' là' nuôi' dưỡng
ở' của' khối' óc. Chúng' có' là' tác' giả'
bài' "Cuả' ta" đã' mở' đầu' bằng' những
câu' này

Bức' tường' lớn' chưa' khép' nhiều' cánh' cửa'
tôi' vào' tôi' như' đũa' bẻ' hăm' chới
mê' trần' gian' hơn' một' mây' phượng' trời
đêm' quán' trọ' giờ' ru' lời' mở' gọi

Khuya thức giấc... buồn cạy mình dẫu hỏi
— đời có gì trong nghĩa tiếng "của ta"?

Về phòng diện "văn thơ", Trùng Anh
hay dùng lối thơ 8 chữ, thơ 7 chữ
nhưng đôi khi cũng cóa bỏ văn
tạo lập nhạ, thí dụ bài "Nhìn xuống
bãi" "Người đi biển không về".

Trong tập lại có cả những bài làm
theo thể "lục bát", đến mang
sắc thái tâm tình và thuần
chỉ cô đọng như thơ lục bát.

Nhơn Sang bắc một con cầu
Có sao tâm sự nát nhàu gian dẫu
Đắt tung lời cũ đường xưa
Quán chiều mưa, tiếng vọng của nhịp buồn
< bài Ngâm ngư >

Quy nhiên tất cả thi hiệp
Trùng Anh, tiến triển từ buổi đầu cho đến
hôm nay mà tác giả muốn tự mình
cầm một cái móc, thi hiệp ấy, dù
phong phú đến đâu phức tạp đến đâu đi
mưa, cũng mang nặng dấu vết của
bài thơ đầu tiên, bài thơ mà nhận xét
cũng được lấy làm nhàn tẻ toàn tập.

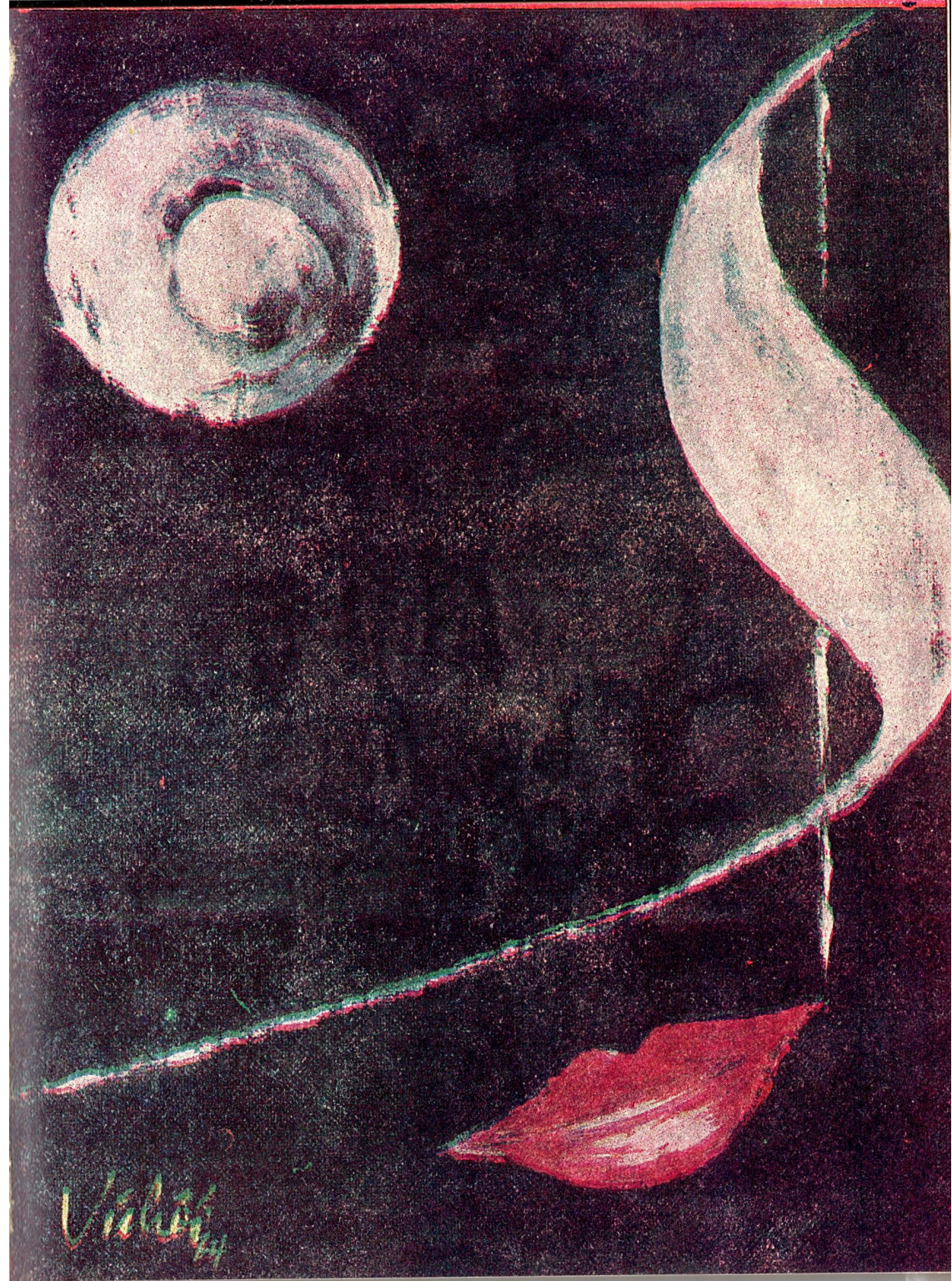
Chất thể bài Miạ đên hay s
chúng là mặt trời trong khi bao nhiêu
bài khác là bay ihiều hành tinh
xoay quanh Chia chất
môi hành tinh có thể khác nhau, cũng
nơi nhiệt độ quỹ đạo và vận tốc toàn
chuyển những hành tinh nào
cũng tiếp nhận ánh sáng mặt trời

Kể về bài đề tựa này s
đau đớn lấy việc giới thiệu cả 1 thái
đương bộ làm vĩnh hạnh cho
riêng mình So sánh như vậy
Chỉ cốt ngụ lời "Giữ gìn"
vô phỉ tác giả

«Thi nhân là một tạo hoá
những cái vũ trụ mà thi nhân
tạo ra được vẫn chỉ là 1 hạt cát
đối với Càn khôn. hạt cát
thời đườn g»

nam đô tiết thanh minh

Nguyễn Xuân

Vincent
1890

昨
 夜
 今宵雨
 伯勞東去
 燕西飛
 武英題筆

★ tác dạ nguyệt minh kim dạ vũ
 bá lao đông khứ yến tây phi
thơ khiên sầu

★ trắng sáng đêm xưa mưa đêm nay
 đông đoài tan tác yến anh bay
trường anh dịch

MƯA ĐÊM NAY

Thăm-thăm đường trường, tôi, người cô-độc,
Mòn gót giày cấm trọ quán đêm nay.
Mưa Cầm-Giang như niềm đau ai khóc,
Đường sứt-sùi trong mấy nẻo trường lay.
— Cho cốc cà-phê, cô hàng xanh tóc !
Tôi uống đắng cay, hay mắt em say ?
Nghe đâu đây ai cười lên vỡ ngọc,
Thấy đâu chúng mình một kiếp trắng tay.
Cổ-tri mấy đũa giờ đâu... lẩn-lóc,
Ở chực năm chờ, hay giọt đó đây ?

ĐÊM NAY

MƯA
ĐÊM
NAY

Tiền thân chúng mình có là con cóc,
Thơ nghiêng rặng cho trời chuyền mưa bay?
Ta không phải chán đời mà trách móc
Khi những thẳng hề không biết múa may.
— Cô hàng xanh tóc, cà-phê đầy cốc,
Miệng em cười, nhạc đắng chở màu cay.
Cầm-Giang ôi ! đây, ngày xưa tang tóc,
Xiềng khua chân rồn-rảng kiếp đi đây.
Lớp hưng-phế xô nghiêng nhà tróc nóc,
Mồ những ai nằm trắng lạnh gió lay ?
Cồng biên-thùy, lòng tham luôn đời cọc,
Rồi, với thời-gian, người chết, xanh cây !
Cho thêm nữa cà-phê, sao em khóc ?
Ta hiểu rồi, lòng đã cảm thương vay.
Nhầu nát áo xanh mờ tràn bụi mốc,
Chung một thuyền, thơ tâm-sự dâng ai.
Nước sông Vàm-Cỏ nguồn xuôi, trong lọc,
Có chắc mang hoa về quán ngày mai ?
Cho thêm nữa đi, và em đừng khóc !
Trời hết đêm, rồi nắng sẽ dâng ngày.
Tôi, tôi là khách lữ-hành cô-độc,
Vỡ lệ nằm nghe mưa quán đêm nay.

ÂM THANH VÔ VỌNG

Ngồi nghe tiếng vọng núi rừng,
Xào-xạc dư-âm lá đổ.
Hồn khóc rưng-rưng.
Cỏ hoe vàng, chân đỏ mẫm
Hướng về xưa, hun-hút đường rừng.

Cường loạn rung gầy nét bút.
Nhớ em, tang tóc chiều mưa.
Đời buồn, lá rụng, đò thưa,
Đường rừng hun-hút,
Từng cơn đau-khổ hướng về xưa.

ĐÊM NAY

ẨM
THANH
VÔ
VỌNG

Có lá thu nào không rụng ?
Mắt em, tôi mãi rơi sầu...
Trời nào đây, gió bay đâu ?
Tơ tình nát mủn,
Đọt nhớ thương vang khắp bảy màu.

Lá tuôn đậm nét thu, vàng
Mồ chôn em, trắng tâm-sự:
Tôi, trọn đời tôi cô lữ
Cây mở hai hàng,
Đọt rung thương nhớ bảy màu vang.

HOA TRANG BUỔI SÁNG

Tôi đi xuống cánh đồng xanh,
Áo em màu hoa trang trắng.
Tôi đi lên đồi lớn nắng,
Trời chìm vào mắt em xanh.

Tôi tìm một cánh trang hồng,
Đề thơm màu da áo vuốt.
Nồi phẫn chìm hương óng chuốt,
Đã thềm nét tỏ lưng ong.

ĐÊM NAY

HOA
TRANG
BUỔI
SÁNG

Tôi tìm một cánh trang vàng,
Như áo màu em mới thử.
Tôi lạc vào rừng ngôn-ngữ,
Tìm em, bướm nhỏ rừng trang.

Tôi hỏi hoa trang từng cánh,
Hoa chào môi chúm thắm-thì
Nắng vào sương ngọc lưu-ly,
Trả lời ngày xưa có phải !

Ngôn-từ rung ý nhiệm-mầu,
Hoa nói tình anh chín đỏ.
Thuở nào hồi xưa nho-nhỏ,
Quen mà không biết yêu nhau.

Đi trên đường cũ rừng trang,
Sáu năm, gặp em — ngày nhỏ
Chưa yêu — giờ, lòng rộng ngỏ
Rừng trang hiện cánh bướm vàng.

Trải qua một cánh đồng xanh,
Dựng áo vàng em thần tượng.
Có cành hoa trang chiêm-ngưỡng,
Bốn phương trời chỉ em anh.

BẦY CHIM TUỔI NHỎ

Sáng xuân, trước ngõ,
Chim non họp đàn
Mừng xuân mới sang,
Trái vui chín đỏ.

Hát lên đi nào !
Bầy chim tuổi nhỏ.
Hát lên đi nào !
Bướm hoa chim gió.

ĐÊM NAY

BẦY
CHIM
TUỔI
NHỎ

Em là sao sáng
Trên nền trời mai.
Em là họa nữ
Trên tóc buông dài.

Khúc ca thơ ấu,
Nào, hát lên, nào !
Bầy chim tuổi nhỏ
Giữa bầu trời cao.

Em là gió sớm
Thổi lộng đường xa.
Em là cánh bướm
Bay trên ngàn hoa.

Hát lên đi, nào !
Bầy chim tuổi nhỏ.
Hát lên đi, nào !
Đồng hoa nội cỏ.

Em là rừng cây,
Em là đồi mây,
Là thuyền không bến,
Là cánh chim bay.

BẦY
CHIM
TUỔI
NHỎ

Bướm hoa làm nhạc
Đậm tiếng em thơ.
Vườn xuân đang chờ
Bầy chim tuổi nhỏ.

Sao, hoa, gió, bướm,
Rừng, đồi, thuyền, chim,
Kết vui nhuần đượm
Đang ngàn con tim.

Tình-ca thơ ấu
Đem rót vào thơ,
Mang hòa vào nhạc,
Hát rộng trời mơ.

Hát lên đi, nào !
Bầy chim tuổi nhỏ,
Cùng hát thật cao
Mừng xuân nắng tỏ.

Sáng xuân, trước ngõ,
Bầy chim ấu thơ
Hết đợi, thôi chờ,
Chào xuân tuổi trẻ.

ĐÊM NAY

NGÂM NGÙI

Muốn sang bắc một con cầu

Cớ sao tâm-sự nát nhàu dần dứa?

Đứt tung lối cũ đường xưa,

Quán chiều mưa, tiếng võng cửa nhịp buồn.

ĐƯA CON TRỞ VỀ

Đêm hết . . . Màu bình-minh xanh huyền-diệu,
Sưởi ca chim góp gió đón người về.
Người lặng đi, khói thuốc tỏa đường quê,
Môi khép kín, mắt in trời phượng-vĩ . . .

— Mẹ ! Con đã lỡ hoang-toàng phung-phí
Tuổi xuân xanh trên thực-phẩm trần-gian
Hồn giang-hồ mồi mọc bước lang-thang
Cảm thơ nhạc, mê đời sâu cá-mỡ.
Lạy mẹ ! Trót bơ-vơ chiều nắng đỏ,
Con khăng-khiu tay với chẳng đặng trời.
Chót-vót núi sau, biển trước ngàn khơi,
Lênh-dênh mãi, biết đâu nhà cửa nữa !

ĐÊM NAY

ĐÚA Làm thiếu thân con xông vào biển lửa,
CON Thân đảo-diên nhạc mưa ngất hơi men.
TRỞ Chân ngã-nghiêng vỡ phụt ánh muôn đèn,
VỀ Đêm khoái-lạc dịu mê người trác-táng.

Chợt tỉnh-thức, rồi say hương thác-loạn,
Mệt lả-lăn, hồn dói khổ triền-miên.
Bốn phương trời xồng-xảnh tiếng kim-tiền
Quay lão-đảo hồn người xoay trở gió.

Tìm lãng quên, vì người là cây cỏ,
Rã tan thân, còn lại bụi nhân-gian.
Thui-thủi tìm quên quán gió đêm tàn,
Vui vớt-vát giữa mưa chiều thời-đại.

Trái thực-phẩm trần-gian con đã hái,
Chép trên môi đủ vị chát nồng chua.
Con về đây tìm Mẹ ! Ván cờ thua,
Túi chầy sạch, nhưng còn hương đồng nội.

Còn vũ-trụ vào đây trong tim phôi,
Còn lời ru triu mến phủ quanh môi,
Hỡi Mẹ ngàn thương, hiền đẹp muôn đời !

ĐƯỜNG ĐI VÀO SÁNG

Chim chóc cây rừng hòa-tấu,
Nhạc vàng nắng đọng sương mai.
Khúc hát màu xanh vào hội,
Tình bằng hoa nhịp đôi vai.

Em ơi ! Hừng nắng ngày hồng,
Bình-minh tràn khắp núi sông.
Nhạc khúc ân-tình rộn-rã,
Mùa vui mở hội trong lòng.

Đi trong những con đường sáng,
Em cười môi thắm màu son.
Mộng đời nghe chừng sán-lặng,
Thề xưa ước cũ vuông tròn.

ĐÊM NAY

**ĐƯỜNG
ĐI
VÀO
SÁNG**

Anh viết bài thơ nguyên-thủy,
Em hát bài ca ban đầu
Tình là tình tròn lưu-luyến,
Mộng là mộng hoài mai sau.

Không nói không mong không đợi
Không chờ nhưng có dài lâu.
Tình nào như bài toán số,
Mà e cách núi ngăn cầu.

Em ơi ! Đường mai nắng sáng,
Anh cảm ngực đời của em
Mà viết dòng thơ bằng mắt,
Tim ngâm suốt tóc lụa mềm.

Em ơi ! Sáng đường nắng ngút,
Còn em, anh vẫn còn Thơ.
Còn em, Nhạc về giáng bút.
Còn em, đã dứt mong chờ.

Ôi ! Nắng về đâu đường sáng,
Vui thấy tình hoa bướm xưa.
Lòng của lòng không biên giới,
Dù ngày mai nhiều gió mưa.

NGƯỜI ĐI BIỂN KHÔNG VỀ

Đen thui hải-cảng,
Tiếng khóc mưa dờn.
Người mẹ già khăn tang tóc trắng,
Và người con gái nhỏ tóc xanh,
Bốn mắt long-lanh
Ngửa mặt,
Nức-nở, gối quì.
Sợi tóc treo chuông chờ người đi.
Sao hôm, ánh đèn gầy
Mắt dầm-dề cây đứng ngày mưa chờ sao trở tổ.

Đêm già sao bỏ ngôi,
Về đâu... về đâu... biển xanh
Buồn thiu. Gió rung cành.

ĐÊM NAY

NGƯỜI
ĐI
BIỂN
KHÔNG
VỀ

Tàu hú còi cập bến,
Trời quen.
Chập-chùng hai bóng, hắt-hiu đèn
Bến tàu. Tiếng gọi
Thất thanh :
— Anh Thanh ! Anh Thanh !
— Thanh, con ! Thanh, con !
Nhộn lên từng cơn tiếng khóc
Đất liền, biển loạn, đắm tàu.
Lao-xao thủy-thủ
Buồn chiều cỗi-thụ.
Tiếng nói nào nghe mong-manh :
— Thanh không về nữa.
— Thanh đã chết rồi.
Ôi, Biển xanh ! Biển xanh !
Người con không về nữa.
Người chồng không về nữa.
Xác về đâu, thịt rữa ?
Xương về đâu, biển xanh ?

Tiềm-thức bùng lên con tàu bão biển,
Đảo-diên hụp-lặn sóng cuồng lô-xô.
Bốn bờ vai mấp-mồ.
Bốn mắt mưa nhòa.
Rung-rinh vũ-trụ đồ
Bên chân người dài tiếng khóc thiết-tha.

ĐI TÌM MỘT VÌ SAO

Sợ trắng cười quay đảo ngược tường,
Nét lơ dánh quý bóng in gương.
Tâm-tư mở nắp nhìn thăm-thăm,
Nghe rộn cười anh bốn ngả giường.

Gục say mửa rượu, đèn thiếu sách,
Cháy nghiệp thẳng trai lập nửa đời.
Thiếu bạn chán-chường buồn tùy-sống,
Giữ anh, còn nửa đốt xương roi.

ĐÊM NAY

ĐI Đêm nay bão nổi mưa kỳ bút,
TÌM Hiên thoáng chân anh nghiêng để giày.
MỘT Quen thuộc có gì ly tách vỡ,
VÌ Cửa buồng, sáng lóa, cú trù cây.
SAO

Khan cồ réo hồn, thơ đỏ mắt,
Trời tha-ma nghệt áo thu sương.
Tìm anh, thảng bầy mưa sùi-sụt,
Hồn dất hồn đi khóc thảm thương.

Gậy vung sọ vỡ, nát sao rơi,
Đáy giếng vùi xương thịt rã rời
Tâm-sự về chiều trai bốn bề,
Gót phiêu-bồng đâu vết, người ơi !

ĐẠI HỘI HAI MƯƠI

— Xin mời các anh vào ! Đêm đại-hội,
Nhạc tung-bừng chào đón tuổi đôi-mươi.
Khát-vọng dồn lên bật ngất tiếng cười.

Lũ chúng ta, từ lâu, cười một nửa,
Khuấy thời-đại trong rượu trào nôn-mửa.
Bóp méo đời xô-lệch những màu xanh,
Ta đánh đu cùng quỹ dữ trên cành.
Muôn miệng hến câm, câm đề lý-tưởng.
Đề ngựa xe ai, ai ngồi ngất-ngường,

ĐÊM NAY

ĐẠI Trốt bụi qua, lông-lổc sợ xương người.
HỘI Khơ-khướt cười điên một lũ đuôi-uơi
HAI Trong bộ lốt văn-minh mà ngao-ngán !
MƯỜI Cồ ghen-uất ứ tanh mùi chán-nản,
Mất cú-vọ nhìn, ta, dấu niềm-tin,
Súng đầu đây, xiềng lỏng-xoảng, giạt mình !

Ai ăn-ức, miệng chưa lần đã nói
Hợp về đây gào to từng câu hỏi !
Tình-yêu nào phải cửa vào nhà bảo-sanh,
Cuộc đời nào phải chỉ tìm về cho bao-tử !
Đắng-cay quất thân-phận người, khách-lữ,
Mê say ảo-ảnh, bọt bóng xà-phòng,
Quờ tay trắng ôm choàng vạn số không !

— Mời các anh vào ! — Đền khêu thêm bắc
Sáng ngời chói trong tình-yêu sự thật.
Mời các anh sống, sống rất xôm trò,
Quảng xuống lòng đường xác chết sâu đo.
Đi vào cuộc sống, lòng ta cửa mở.
Đi vào cuộc sống, lòng trăm hoa nở.
Ta biết là ta, ta mới là ta.
Dầu sấm long tai sét xẹt lửa lòe,
Ta vẫn đứng giữa trời cao tiếng hát.
Là con người, ta hiểu đời mất-mát,
Sống là tiêu cho bằng hết cái ta.
Có gì đâu vườn ruộng ngựa trâu nhà ?
Một xác chết, hai bàn tay xạm-ngoét,

ĐẠI
HỘI
HAI
MƯỜI

Một xác chết, răng nghiến cười kéo-kẹt,
Chân cứng đờ, hòm lênh-khẽnh thầy ma ;
Cỏ úa sầu ghê nhạc nhái chiều tà !
Ha ! ha ! Chúng ta cười rung sao vỡ,
Mảnh vàng rơi trên lối đi dang-dở.
Ta đều vui ngày hội rằm trung-thu.
Và, ta không thề khoác áo thầy-tu
Khi lòng ngo-ngoe bầy đầu rắn dữ.
Không thề ai bắt ta dừng lãng-tử
Khi lòng ta còn cháy khát tình-yêu.
Ta bỏ đi trên lối cũ quen thuộc nhiều,
Tìm thực-phẩm trên triều rung-cảm mới.
Rừng còn chờ, chim còn ca, suối đợi,
Bàn chân ta, gót giẫm lá xạc-xào,
Cho ý tình ta vỗ cánh bay cao.
Này đây bút mực, mời anh cứ viết
Lên không-trung sử-tình thơ lấm-liệt.
Đây giá vẽ, mời anh cứ phở-bày
Đón-đau thế-kỷ thu tròn đôi tay.
Đây giàn nhạc, mời các anh hòa-tấu
Khúc tình-ca của ngàn xưa yêu-dấu.
Đề hồn chìm trong suối cảm say-mê,
Dù có khi ta đánh mất lối về
Nhưng đời lại, ta còn dài thăm-thiết.

Máu đương trào thành thơ tôi đương viết
Tình đôi-mươi, mời tham-dự, các anh !

ĐÊM NAY

SỢ TRẮNG KINH-HOÀNG

*Em chỉ còn hai mắt
Là chứng-nhân...*

Bóng trắng không đi, chiều kéo xuống,
Gầy đường về phủ-phổ tan hoang.
Mỏi-mòn em, tay xả giăng ngang,
Đau-đớn ngã chiều cây thánh-giá.
Trời bỗng trút muôn vùng sáng lạ,
Cả mười phương ảo-diệu sương thu.
Khí tha-ma, nhạc cở âm tù,
Cây rợn tóc, hình em cồ-quái.
Không chịu nổi khung đời bãi-hoải,

SỢ
TRĂNG
KINH
HOÀNG

Cò đưa nghiêng trắng hếu xương khô.
Xương quai xanh nét vẽ mơ-hồ,
Lòng ngực khép hờn em đứng sững.
Em hỡi em! Ngày xưa nắng ửng,
Màu trang hồng vuốt má em đầu!
Ngày nay gọt nắp trán nhô đầu,
Bầu não cuộn lên từng xáo-động.
Đầu dính xương mình, xương lồng-chồng,
Ngất-ngur buồn lệ đồ hoang-mang!
Mất em, kìa! Chiều sáng không-gian,
Đền rục thắm khuôn thành nát rụi.
Xương chất đường cao đen khóm củi,
Sao em còn đợi đứng bơ-vơ!
Đạn xuyên qua tróc nóc nhà thờ,
Tháp lật ngửa tường vun đống gạch.
Chúa còn không? Cuộc đời thanh sạch,
Chìm chết trong nhơ-nhớp thối-tha.
Đất cằn khô úa-héo trăm hoa,
Tan-tác rã đài bay cuốn gió.
Thét loạn quỷ cuồng say máu đỏ,
Giọt thơ còn dính não cân ai.
Vây kinh-thành chắc-nịch đường gai,
Bom khoét đất đầu cao núi khối.
Lốp-lốp răng nhẩn cười ngất đói,
Thây tan rã xác, phố điêu-tàn.
Sợ còn trơ trắng nổi kinh-hoàng,

ĐÊM NAY

SỢ
TRẮNG
KINH
HOÀNG

Chuông hoảng-hốt rung : giờ hấp-hối.
Úp mặt xuống đường sinh tội-lỗi,
Tình-yêu còn một suối, dòng khô.
Lạnh trắng gầy cỏ tím thu-mồ,
Sao rớt rụng linh-hồn rướm máu.
Em vẫn đứng sao mình lảo-đảo,
Trời không mưa, sao sấm đĩnh tai ?
Ngược lên xám mắt, lửa xe dài
Vun-vút bỏ dần xa phủ-phổ.
Mười bánh xe, rừng tuôn thác đồ...
Em lăn qua, sợ vỡ tan-tành,
Ốc vắng xa... Quạ réo, trời xanh.
Em nhấp-nháy tròn khoanh mắt biếc.

SÁNG MÙA XUÂN CHIM CA

Con chim nhỏ mang mùa xuân
Từ núi xa về khu phố.
Tôi lên nhìn qua cửa sổ,
Mai mùa rơi như mưa xuân.

Chim bay, chim bay, chim bay,
Lượn một vòng quanh lớp học,
Về họp bạn trên cành cây,
Rồi nhạc vàng tuôn giọt ngọc.

ĐÊM NAY

SÁNG
MÙA
XUÂN
CHIM
CA

Chim ơi ! Chim, người tự-do
Bay đi bốn trời cửa mở,
Có nghe gõ từng nhịp thở,
Con tìm tôi ngồi co-ro?

Lớp học, trời trong, đỉnh cây,
Chim xanh mở hội giữa ngày.
Lòng tôi, nửa theo tiếng hát,
Nửa sợ thấy tôi người hay...

Lòng tôi mở cánh theo chim
Khi lớp học tôi còn chưa tìm
Bài toán mạng-mệnh chữ số
Rắc-rối như người không tìm.

Chim bay, chim bay, chim bay,
Tiếng hát cao như trời cao.
Con chim nhỏ giống thuyền mây
Nâng tiếng hát bồng-bềnh sao.

Chim ơi ! Tôi mơ chim đến
Bên tôi, chim đậu găm bàn.
Tôi vỗ nhịp ca, chim hát,
Hương chở mùa xuân mới sang.

SÁNG
MÙA
XUÂN
CHIM
CA

Hãy lặng làm thinh, làm thinh
Đề nghe diêm vui mới lạ
Trong lời chim ca rộn-rã,
Thánh-thót, trầm-êm, lung-linh...

Tiếng nhạc bay từ bàn tôi,
Lớp tôi đầy nhạc cả rồi.
Thầy hát, bạn hát, tôi hát
Bài yêu thương mở cửa đời.

Bao nhiêu thương đau, từ lâu,
Chìm sâu, theo nhau qua cầu.
Người xưa, người sau, tìm nhau,
Cho nhau, sông thương muôn màu.

Nhưng chim không thể đến, vì
Lớp học tôi giờ cửa đóng,
Vì lòng người chưa mở rộng,
Con đường, thiếu lối chân đi.

Chim ơi ! Chim, người tự-do
Bay trong cuộc đời gió lộng,
Thấy chẳng tình tôi biển rộng,
Con tim tôi nằm co-ro ?

SÁNG
MÙA
XUÂN
CHIM
CA

Tạm gác-từ, chim nhỏ ơi!
Lớp học tôi giờ cửa đóng.
Tôi gói đầu trang sách mỏng,
Nhạc đồ hồn sâu chơi-vơi!

Con chim nhỏ mang mùa xuân,
Đem tin-yêu về khu phố.
Tôi phá tung từng cửa sổ
Đề thấy mùa xuân, mùa xuân. .

CỬA TA

Bức tường lớn chưa khép nhiều cánh cửa,
Tôi vào đời như thằng bé ham chơi,
Mê trần-gian hồn mệt mấy phương trời,
Đêm quán-trọ gió ru lời mẹ gọi...
Khuya thức giấc buồn cong mình dẫu hỏi:
— Đời có gì trong nghĩa tiếng « cửa la » ?
Trắng hết trắng, rồi trắng xế trắng tà,
Người đến người đi, ngàn phương vô-định.
Rượu, không rượu, người say hay người tỉnh.

ĐÊM NAY

CỦA Lừa nhau đi trong bào-ảnh hư-vô.
TA Từ nhà bảo-sanh cho đến ngôi mồ,
 Người hiện-diện với trăm ngàn phi-lý.
 Men lơ-láo mời say người suy-ngĩ:
 Đời là gì? Ôi, khoảng trống mênh-mông!
 Cuồn-cuộn Thời-gian mềm chảy một dòng,
 Nhạc trở dậy sâu ca bài « Hủy-thề »...

Sông núi của ta? Ảnh-hình hoang-phế!
Xanh rừng hôm nay, cây cỏ nở hoa,
Suối giỡn trắng, chim gió góp lời ca.
Rồi mai mốt, từ đâu gào một trận
Địa-chấn rung nghiêng buổi chiều thối-tận,
Núi sông nhào trong đáy vũng tang-thương...
Muông thú ngàn năm, bửa đá còn xương,
Đề thác-mắc cho những nhà khảo-cô.
Cây cối ngàn năm nhựa chìm thối gỗ,
Giữa dòng khô, nguyệt chết thiếu khăn tang.
Chim trốn đâu... rừng khát tiếng ca vàng,
Núi rụng tóc nếp nhìn sông vỡ-lở.

Của ta: ngọn-ngang mấy thành mấy phố,
Mấy biên-thùy, rào kềm mấy hàng gai,
Mấy ruộng đồng xanh, mấy ngựa trâu cày,
Mấy con đường diu em vào tâm sự,

CỦA
TA

Mấy con đường đưa ai vào lịch-sử...
Của ta? Lòng không đầy túi...! Của ta,
Giữ được chăng?... Bao loạn máu mưa sa,
Khi chớp mắt bom tung thành phố nồ.
Đền Hạnh-phúc, nhà ai tan-tác đồ?
Ai? Còn ai? Ô, con mắt mèo hoang!
Ai xéo thây ai? Kìa, bến diêu-tàn,
Đường lỏm-chổm giữa lâu-đài lồng-chồng
Dẫn về đâu?... Về những danh-từ rỗng:
Lý-tưởng, lương-tâm, bình-đẳng, nhân-tử...
Nguyệt lưng trời quay ngược hướng di-cư,
Bỏ Trái Đất với vườn không nhà trống!

Của ta chăng? Nhạc trời vòm cao rộng,
Thoảng nét xưa, triều lịch-sử ngàn năm!
Của ta? Thơ, con đom-đóm âm-thầm
Góp chút lửa đêm đen dày tâm-sự!
Họa — của ta? — mang đường cong giận dữ,
Đường thẳng đơn-côi, đường gãy bất-bình!...
Trong đêm dài, ta khao-khát bình-minh,
Lòng hữu-hạn khát-khao trời vô-hạn.
Hỡi ơi! Ta, một hành-nhân phiêu-đăng,
Thân dần khô trong số kiếp đi đây,
Không giữ tròn nhịp thở, vụn bàn tay,
Làm sao nói « của ta » Thơ, Họa, Nhạc!

ĐÊM NAY

CỦA Này Em ! Cửa ta : tình cao tiếng hát,
TA Trời si-mê chết đuối mắt xanh em !
Ta yêu em từ sợi tóc vương mềm,
Cây cỏ cũng xôn-xao lời tình-tự.
Thơ viết nhiều, cho duyên vào điểm-sử,
Trời mùa xuân và đời chỉ đôi ta.
Nhưng, tang-thương tàn-phá cánh tay ngà,
Em khép mắt — nghĩa-trang đời ? mộ chí !
Mù-mịt chân-dung, còn đâu tri-kỷ ?
Em chết rồi ! Em, là hết của ta !
Buồn trăm năm gió thổi bóng khuya già,
Của cát bụi, trở về thân bụi cát ...

Của ta ? Ôi ! Bồi-hồi thơ tôi hát :
« Ta còn không có, lọ là của ta ! »

Tôi chết đi hồn lớn-vỡn không nhà,
Tay xếp lại, trở về, không vết-tích.
Gió khóa lấp những dấu giày xê-dịch
Trên đường đời khi trước tôi đưa chân ...
Tôi chết đi bao của cải phù-vân
Trả hết lại ... cả hình-hài vay mượn !
Nếu « của tôi », tôi xin người rộng lượng
Quản-lý dùm hay tiêu hết, cần chi !
Vợ tôi kia, con tôi đó ! ... Gởi gì ?
Tôi, hành-lý chỉ chiếc hòm sơn đỏ.

CỦA
TA

Thân-phận ư ? Tôi tôi chắc người đã rõ,
Từ hư-vô, tôi về xứ hư-vô.
Máu ngừng đi và xác gởi đầy mồ,
Hồn phiêu-diêu bay xa về lương-cực...
Buồn một chút đề em sầu thồn-thức,
Mắt người yêu hiền-hiện đáng người thơ.
Thôi hết rồi em, thảng đợi năm chờ...
Buồn một chút đề người yêu kẻ-lề,
Và đề vợ tôi, tay bằng tay bế,
Chạy tìm tôi, bọt bóng vỡ tan rồi...
Tôi nào của tôi ! Tôi không có tôi !
« Không » với « Có » nghĩa là không có nữa !

Quán lạnh vào khuya, bập-bùng ánh lửa,
Tôi gõ nhịp ca rằng :

— Không có ta !

Ta « không có » hề « của ta » lạ là !...
Buồn héo dư-âm, trăng mờ gió hắt...

Và như thế ! Tiếng thơ này có mặt,
Hoa yêu-thương một đóa kính dâng người.

ĐÊM NAY

MỘT DÒNG BUỒN TÊN

Tìm đi trong đêm mưa,
Tìm đi trong đời trưa,
Tìm đi trong nắng đỏ,
Tìm đi trong lối ngõ,
Tìm đi trên đường đời.

Ôi ! Những ngã đường,
Những ngã đường không quen,
Đêm không đóm lửa, không đèn,

MỘT
DÒNG
BUỒN
TÊN

Tôi tìm đi ... đi ... đi tìm ...

Mười ngón tay anh,
Bàn tay khô sáng-tạo,
Một mảnh trời xanh,
Một làn tóc biếc,
Nhớ tiếc về thừa !

Tìm đi trong đêm mưa,
Tìm đi trong đời trưa,
Tìm đi trong nắng đỏ,
Tìm đi trong lối ngõ,
Tìm đi trên đường đời

Trời muôn xưa
Sao-xác
Gió ru càn.
Vết chân anh về đâu ?
Xương ai vùi sâu,
Giếng nào thăm-thẳm,
Vực găm sâu hoắm !
Mà máu tắm lưng tường,
Thơ còn thét ngọc,
Tay cào chữ máu nét run run :

ĐÊM NAY

MỘT
DÒNG
BUỒN
TÊN

« Tâm-sự chiều tà,
Là thằng trai bốn bề.
Mấy chân trời gót mỗi,
Trải thẳng-trăm chí anh-hùng ... »

Tìm đi trong đêm mưa,
Tìm đi trong đời trưa,
Tìm đi trong nắng đỏ,
Tìm đi trong lối ngõ,
Tìm đi trên đường đời.

Máu đen thay mắt khóc đại khùng,
Những dòng lệ thắm,
Tường gương sọ vỡ tứ-tung...
Làm đêm ghê,
Tóc rụng hói trơ đầu.
Nghe lạnh hồn,
Anh ! Anh ở đâu ?
Thơ tôi đỏ chín trái sầu,
Trái sầu
Rơi...
Như sương rơi...
Như lá rơi...
Như mưa rơi...

MỘT
DÒNG
BUỒN
TÊN

Tìm đi trong đêm mưa,
Tìm đi trong đời trưa,
Tìm đi trong nắng đỏ,
Tìm đi trong lối ngõ,
Tìm đi trên đường đời.

Hỡi ơi ! Xương thịt rã-rời,
Nói anh-hùng đã trên đời còn chi ?
Thơ anh, con gái dạy thì,
Âm-cung nhã nhạc phương-phi, hải-hùng !
Phương nào, gió thổi mông-lung,
Ngồi đây, đèn sầu hiu-hắt,
Mở tròn đôi cung mắt
Tìm bốn phương giường.
Hơi xưa hơi-hóp thở,
Sầu vương.
Gió lạnh,
Gió lạnh gõ đêm trường.
Lệ thương còn cài trên ảnh cũ,
Mập-mờ thấy hồn, hồn anh chìm trong
gió trong sương.

Tìm đi trong đêm mưa,
Tìm đi trong đời trưa,

ĐÊM NAY

MỘT
DÒNG
BUỒN
TÊN

Tìm đi trong nắng đỏ,
Tìm đi trong lối ngõ,
Tìm đi trên đường đời.

Tôi đập bẻ toang bốn vách tường.
Tôi đi về hướng mặt trời mọc,
Tìm anh.
Người em gái yêu tôi một lần đã khóc.
Ồi! Cuộc đời mệt nhọc!
Một mai nhắm mắt, sao đời,
Tôi còn chi nữa? Cuộc đời! Như anh...

Tìm đi trong đêm mưa,
Tìm đi trong đời trưa,
Tìm đi trong nắng đỏ,
Tìm đi trong lối ngõ
Tìm đi trên đường đời.

Gió lộng
Trời xanh,
Tôi vẫn đi tìm anh,
Đi tìm anh... đi tìm anh...
Tìm nhau để tự-do,
Tìm nhau để nắng tỏ,
Tìm nhau để thơ rơi...

Một dòng năm tháng buồn tên...

MƯA ĐỒ CHIỀU

Anh đi đồ chiều mưa
Đầm áo buồn quán trọ.
Không-gian chừng đề ngỏ
Em, lạnh lòng lắm chưa?

Con chim biếc ven hồ,
Thu gầy mưa liễu rũ.
Lạnh chần màn phở-phủ,
Hình dài bóng chiều xô.

ĐÊM NAY

MƯA
ĐỒ
CHIỀU

Những sắc màu cô-đơn,
Theo ảnh hình hoang-dại.
Những rừng lòng tê-tái,
Lá thu vàng héo-hon.

Một mảnh trăng tâm-sự
Treo trên hai ngã đường,
Người đi và kẻ ở,
Hai lòng, một nỗi thương...

Biết bao giờ, em ơi!
Tình thương chưa trọn vẹn.
Ngày về chưa ước-hẹn,
Một khúc sầu lên khơi...

Mưa râm-râm đồ chiều,
Đường xa mưa gió đợi.
Ân-tình chưa mở hội,
Hoàng-hôn xuống tịch-liêu...

Em ơi! Giã-từ nhé,
Gió mưa ngập lòng anh...
Lòng em tràn thu lá...
Bâng-khuâng thương màu xanh!

XUÂN THẦN TƯỢNG

Ta hát múa giữa khung đời rộng lớn,
Trời mười phương vang rộn khúc sinh-ca.
Người liên-hoan, chim tấu nhạc giao-hòa,
Tinh vũ-trụ kết thành xuân thể-hệ.
Mùa bốc hương theo nét cười hoa huệ,
Tượng ra đời mang khối thề tình-anh.
Ta dìu nhau trên cỏ thắm màu xanh,
Đợi sao rụng từ hào quang thần-tượng.
Mắt ngửa mắt ta nhìn lên suy-tưởng,

ĐÊM NAY

XUÂN
THẦN
TƯỢNG

Tim chờ tim cho thơ chảy từng dòng,
Thơ kết tình, xuân-ý nở mênh-mông...

Tùng khôn lớn trong mùa xuân hoang-dại,
Ta dựng lên mùa xuân đầy hoa trái.
Tình đôi mươi, hương ngát gió thơm bay,
Tình yêu thương xoa dịu kiếp lưu đày.
Chống to mắt, ta nhìn vào thời-dại,
Là nhân-chứng, nên lòng ta hăng-hái,
Bước vào đời, chân nhịp mạnh, dẫn thân,
Thế-hệ đi lên đồn-dập bàn chân,
Tìm thực-phẩm quanh thần xuân tượng mới.
Lòng thắm tươi như mở cờ gió thổi,
Lòng hân-hoan như chim hót mùa xuân,
Ta đi vào cuộc sống, không ngập-ngừng,
Luôn lọc-lựa, luôn luôn thêm khát sống.

Thế-hệ ta đi, đường đời gió lộng,
Đêm bão-bùng không lạnh được đôi vai.
Vì, tay trong tay, giữ chặt bàn tay,
Và hơi ấm chuyển qua ngàn hơi ấm.
Biển trước mặt sông chờ sau, núi thăm,
Nào ngăn lòng, khi tim nói tiếng tim.
Tiếng hợp đoàn réo gọi, dù loài kim,
Cũng cảm ứng, lệ sa từ thép lạnh.

Ôi ! vui sướng ! Giữa trời sao lấp-lánh,
Những nhả-ca choàng bước đỏ mùa xuân,
Ta múa vui những điệu sống tung-bùng,
Và, ta thấy trong ta tình rộng lớn...

HIU QUẠNH TRONG MẮT NGƯỜI

Trong gian nhà tranh xiêu dột,
Lão đang còng lưng chẻ nan.
Gió bên ngoài phe-phầy thổi,
Mưa giao mùa giăng mấy hàng.

Lão tước nan thành cọng lạt,
Lầy-bầy đôi bàn tay khô.
Rồi lão ngừng tay vắn thuốc,
Khói tỏa bay vào hư-vô.

Lão vẫn-vơ nhìn ra cửa,
Mắt mờ. Say. Xa-xăm... Chiều...
Đời lão tàn như đóm thuốc,
Thương đứa con nghèo, quạnh-hiu...

ĐÊM NAY

HIU
QUẠNH
TRONG
MẮT
NGƯỜI

Thằng con hiền như gié lúa,
Bạn với trâu cày nặng sừng.
Thằng con đêm đêm gối núi,
Biền-biệt vắng tin sa-trường.

Cảnh nhà, Ôi, sao quá vắng ?
Mắt già trông quá đìu-hiu !
Lão nghĩ gì khi khói thuốc,
Loãng bay vào xứ hoang-liêu !

Hổ mắt rung sầu khắc-khoải
Trong chiều đi chậm. Gió. Chiều...
Liếm sang hoang tàn đề mải
Buồn. Để đồng than, Cô-liêu...

Lạt đã đầy tay, lão nói :
— Thằng Hai sao tối chưa về ?
Chợt hắt tung chòm râu bạc,
Tiếng nói hiện hình lê-thê.

Lão dăm-dăm nhìn ra ngõ.
Khói thuốc bay vào hư-không.
Đời lão tàn trong bờ-ngõ,
Đêm cứ dài ra mệnh mông...

HÌNH ẢNH MÙA HOA PHƯỢNG

Lạc-lõng hồn bay về lối cũ,
Tìm mùa hoa phượng rất đơn-sơ,
Khi trang lưu-bút đang chờ viết,
Với nụ hồng đời, những ý thơ.

Tám hướng, hồng rơi cánh phượng bay,
Em như chim nhỏ hát trong ngày,
Vu-vơ chân bước, tình không hẹn,
Mắt thoáng u-huyền đủ đắm say.

Dính mực tay em, ôi ! ngón nhỏ
Viết như chim nhỏ múa trong ngày.
Bên cạnh vần thơ màu phượng đỏ,
Đỏ như màu thẹn má em hây.

ĐÊM NAY

HÌNH
ẢNH
MÙA
HOA
PHƯỢNG

Ngây thơ dâng mắt, tình cao ngực,
Trán tỏa sương buồn khói vẩn-vương.
Chim xanh về đậu trên vai nhỏ,
Hoa nở bờ môi, nhạc mẩn thương.

Ta dắt nhau đi rất học-trò,
Khi lòng không gợn chút âu-lo.
Hoa-niên là tuổi vàng hoài-vọng
Của cuộc đời không biết dẫn-đo.

Tình trao ánh mắt, tương-tư gió,
Hoa ghép vào thơ tuổi học-trò.
Màu đời đã thấy hồng hoa phượng,
Ngây-ngất mùa xanh buổi hẹn-hò.

Hè đi cánh đỏ rơi mùa phượng,
Hoa của lòng xưa tan-tác bay.
Ta nghe chợt thức hồn ma cũ,
Vang bóng em thơ động tiếng giày.

Hôm nay, giữa một mùa hoa phượng,
Nương gió phiêu-du ta trở về.
Trường xưa, bóng cũ, thời-gian đời,
Còn lại gì không ? — Lỗi ước-thề...

BÀI CA ẢO GIÁC

Gối đầu trên mỏm đá,
Ta hát giữa rừng trăng.
Bốn phương chùng lạnh giá,
Trời lửa cày sao băng.
Đường sương mờ gió giục,
Kha-khướt sợ người lẩn.

Ta với tay cầm gậy,
Gõ sợ người hô rằng.
Cung nhịp lên Hồ Sẻ,

ĐÊM NAY

BÀI
CA
ẢO
GIÁC

Núi rừng đầu trắng khăn.
Nhạc sầu lên kẻ-lề
Hồn ơi! hồn có chẳng?

Ơi hơi! Hồn ơi, Hồn!
Những tiền-căn gọi dậy,
Đề ta mừng được thấy
Tần-Quan hiện Quĩ-Môn.
Để ta còn nghe rõ
Tiếng khóc theo gió đồn.

Hỡi hơi! Hồn ơi, Hồn!
Phải xưa từng ngất-nguờng?
Khét trời danh đại-tướng,
Chết đứng giữa rừng gươm,
Trang phong-lưu mã-thượng,
Giang-hồ quên áo-cờm . . .
Phải lữ người Do-Thái
Kéo lê đời lang-thang?
Một thân đầy oan-trái,
Gục giữa mùa xuân sang.
Một kiếp xưa hành-khất
Rã ruột chết bên đàng,
Hay một cánh hoa rụng,
Xên-phách chìm mang-mang . . .

BÀI Tên tuổi sao tìm được nhĩ,
CA Họa chẳng một tiếng than dài . . .

ẢO
GIÁC

Hắn là ai?
Từ đâu tới, đi về đâu, đề tới đâu?
Bao nhiêu dấu hỏi,
Im lờì . . .
Ta chìm trong vũng huyết,
Chơi vơi . . .
Trở nghiêng đầu mỏm đá,
Ta hát lặn vùng trăng,
Gió mười phương buốt giá,
Ta hát máu tràn chấn.
Máu rỏ vần thơ đắng
Ca : «TA HỀ CỐ CHẴNG?»
Cành lan vàng, tím, trắng,
Phủ mờ ta gió trắng.

Hỡi ơi! Là cát bụi,
Giường đời ta, chiếu chần!
Gối sọ ta vờn ngủ,
Sọ trắng răng cười lẩn.
Ta hồn vào sọ ngủ,
Tre nào kia mọc măng!

ĐÊM NAY

XUÂN TƯỢNG HÌNH

Nghe tám hướng gió xuân về lớp lớp,
Rạng ngời-ngời rừng-rực lửa tân xuân.
Ta thét núi nghiêng chào xuân thể hệ,
Rầm-rập oai thần, mùa mới hương dâng.
Mắt cháy tinh-vân cả cười ngạo nghễ,
Trán rộng đại-dương, cương-quyết vằng-vằng...
Chuyền gân tay, thác nghiêng triền núi đỏ,
Hết dương oai, u-tối dạ rân-rân.

XUÂN
TƯỢNG
HÌNH

Vũ-trụ chuyển mình, rừng-rình địa-chấn,
Tủi hờn bay, xiêu vờ ngực trần-gian.
Đắm mạnh thiên đường, then tan tiếng vỡ,
Nhân-loại tung-bùng vào hội liên-hoan.
Rung âm hưởng vạn lời ca cõi mở,
Lòng đưa lòng say sống dựng mùa xuân.
Thế-hệ Hercule ào-ào tiến tới,
Từng đợt người, tay bắt, chuyển ân-cần,
Ngực nở gió căng buồm phăng cánh gió,
Rắp đem thân bàn tính chuyện trùng-dương.
Chân sắt, đường đèo, trèo, heo-hút gió,
Tay chuyển tay gieo rắc vạn lòng thương.
Vươn mình Á, Phi, trườn qua Âu, Mỹ,
Úc đồng-tình rướm-rượp bóng chim câu.
Năm gác chân nhau môi tha-thiết kẻ,
Tình giao-duyên, ân-ái rạng tinh cầu.
Nhân-loại bắt tay, môi cười, tâm-tưởng,
Hoan-ca vào hội, nhạc đón tung-bùng.
Thế-gíới say sưa tình-yêu rộng lớn,
Nên khắp nơi trời nở một mùa xuân.
Mùa xuân, mùa xuân, mùa xuân hy-vọng :

ĐÊM NAY

XUÂN
TƯỢNG
HÌNH

Đường biên-thùy bỏ ngõ rộng thênh-thang.
Nghe trong nhát cuốc thơm thơm mùi sống,
Tình trong tình, hoa thăm ý hân-hoan.
Mùa xuân nở, mùa liên-hoan hợp-tấu,
Ta lắng nghe thơ hát nhạc đại-dồng.
Ta góp tình-hoa, mùa về, xây-dựng,
Xuân sáng ngời, tình thế-hệ mệnh mông...

BÂY GIỜ CON GẶP MẸ

*Mẹ ơi ! Con vẫn là hòn sỏi nhỏ
của trần-gian này.*

T. A.

Mẹ đẻ con trong đói khổ,
Cơm ăn cháo trộn củ mì.
Xanh mờ cổ sấu mẹ chết
Khi con còn chập-chững đi.

Còn giữ gì về mẹ không ?
Lung-linh bóng hòm sơn đỏ,
Giã-từ nhà hoang cửa ngõ
Mẹ đã đi vào mênh-mông...

ĐÊM NAY

BẦY
GIỜ
CON
GẶP
MẸ

Người ta nói mẹ đi chợ,
Và con thấp-thỏm chờ trông.
Hài ai thấp-thoáng ngoài ngõ,
Dáng nào lảng-vảng bên sông!

Nằm trong đất, giường vĩnh-viễn
Của đời người, mẹ bỏ con.
Ảo-nảo chim thơ lạc mẹ,
Bùn cuộc đời lấm chân son.

Con đi vay tình thiên-hạ,
Đau lòng đâu dám nói ra!
Có khi con quên mất mẹ,
Và, đời con lấm phong-ba!

Trắng tay tan giấc mơ-mòng,
Nương đâu nơi với nhờ trông.
Kéo lê kiếp người cô-độc,
Không tình thương giết chờ mong!

Những chiều dừng chân quán vắng,
Chập-chờn nửa tỉnh nửa mơ,
Con thấy tường in bóng mẹ,
Ngoài hiên sương lạnh trăng mờ.

BẦY
GIỜ
CON
GẶP
MẸ

Kéo dài số kiếp tha-hương,
Cầu-bơ cầu-bắt ven đường,
Con đi tình không trọn- vẹn,
Trăng vờn thoi-thóp cầu sương!

Đêm đêm dặt khách con nằm,
Bên giường tiếng mẹ hỏi thăm.
Bơ-vơ tình linh-hồn nhỏ,
Con tìm mẹ hai mươi năm!

Nếu bảo rằng có linh-hồn,
Bao giờ mẹ chẳng quanh con.
Sao con thấy chiều tê-tái,
Nhớ mẹ hiền dạ héo-hon!

Thắp nến sáng đi tìm mẹ,
Thoát hồn lên đến hư-không.
Bây giờ con yêu gặp mẹ,
Mẹ ơi! mẹ ở trong lòng.

ĐÊM NAY

NHỊP CHÂN GUỐC GỖ

Tiếng chân nho nhỏ
Trên thềm đá hoa.
Bàn chân son guốc gỗ
Nghe lẩn đi, lẩn đi, xa-xa...

Ồ! Tiếng chân có lần đến trong đời,
Tiếng chân nào đây giẫm nát lòng tôi?
Chưa xốt thay cho hồn, hồn bên cạnh!
Chẳng một lần hé môi,

NHỊP
CHÂN
GUỐC
GỖ

Những nụ tình cởi-mở,
Khi con chìm không biết hát tìm đôi.

Tiếng chân nào nhỏ nhỏ,
Nghe như có đến hồn ta.
Lòng ta, mùa thu hoang vắng,
Tiếng guốc buồn khua bãi tha-ma.
Ôi! Hồn ta! Tình ta!
Không bến
Người xa
Không lời hò-hẹn, mưa nhòa trong thơ.

Tiếng chân nào nhỏ nhỏ,
Hồn tôi một nửa chết rồi.
Tiếng chân đi, đi, guốc gỗ,
Dư-thanh bồi-hồi...

HÌNH VÀ BÓNG

Chưa bao giờ buồn
Như chiều nay.
Chân đi bóng đổ
Theo dài.

Hạt lệ rung-rung
Như sương
Trên mắt người yêu tan học.
Trời thì đen và con mắt khóc,

HÌNH
VÀ
BÓNG

Em giận, em hờn,
Đỉnh ngực nhấp-nhô.
Không thềm chơi nữa !
Không thềm nói nữa !
Cho tình ai khô.
Cho lòng ai héo.
Cho cồ anh đắng giọng bờ-bờ.
Lỡ lời nhau dùm nhỏ,
Em hờn, em ghen
Làm cho gió đỏ
Lá mùa thu xanh.
Như màu chiều, anh buồn,
Khi cổng trường em tan học.
Đường em về
Qua con cầu, lên cái dốc.
Bao nhiêu sợi tóc
Bấy nhiêu giận hờn
Chảy xuống,
Gió thổi bay về đằng sau ...
Nặng nghiêng chiều xế,
Đôi bóng trùng vào.
Một tâm-hồn quay lưng đi thẳng,
Và một tấm lòng leo-đẻo tìm nhau
Trong câ-m-lặng,
Bóng anh dài theo nỗi nhớ thương

HÌNH
VÀ
BÓNG

Qua cầu, qua cầu. . .
Guốc em đều nhjep gõ,
Tà áo bay bay...
Và trên nền mây
Con chim én bay
Kêu lên điệu biển-cổ
Vừa xầy ra quanh đây...

Chưa bao giờ buồn
Như chiều nay.
Tay que củi ốm
Hình dài,
Anh chưa xốt ghi vào trang tình-sử
Một mùa thu mưa bay
Mờ đi Hình-Bóng,
Xóa đi dấu giầy ...

KÉO NĂM THẮNG LẠI

Tình người hậu chiến, mắt nai tơ,
Lặng-kính nhìn nghiêng-ngửa tuổi thơ.
Hấp-tấp loạn mê đèn hiện-hữu
Về khuya, nhạc một quán chơ-vơ.

ĐÊM NAY

GIỜ TAN HỌC

Những con chim non
Nhí-nhảnh
Hót lạnh trời dòn
Anh đợi em ngoài trường
Niềm thương, hồi lá
Lá rụng rơi lả tả
Trên vai anh mỗi đợi chờ.
Nào em, là trời thơ,
Nào em, là rừng mơ.

GIỜ
TAN
HỌC

Tình-yêu không bến,
Nhu biển không bờ, như trời không
nóc.

Mở vui hội giờ tan học,
Ôi ! những con chim non
Nhí-nhảnh
Hót lạnh trời dòn.

Guốc khua gót nhỏ
Lóc-cóc
Vang lừng thang học.
Ngời xinh bờ vai hoa nở
Gió vờn khép hờ
Những tà áo lay bay ...

Xanh màu lên đồi ngược mùa thu,
Áo trắng trinh-nguyên thần-tượng.

Ôi ! Tan giờ, sung-sướng,
Những con chim non
Nhí-nhảnh
Hót lạnh trời dòn.

Mỏi-mòn chênh-vênh bóng đợi,
Anh dán mắt vào trông..
Guốc khua lóc-cóc,
Buổi tan giờ ngày học.
Thời-gian xuôi chảy một dòng sông.

Và, người áo trắng ngày xưa
Đã đi lấy chồng.

ĐÊM NAY

TIỀNG CHIM CHIẾN CHIẾN

It's a note of enchantment !

W. Wordsworth.

Đã bay bồ-câu trắng,
Tôi về mái nhà xưa.
Tôi thăm đồng, một sáng,
Gió đồng mát nhẹ đưa.
Tôi đi . . . mưa đầu mùa
Bay bay từng hột nhỏ,
Tiếng chim vừa đủ rõ,
Văng-vẳng từ hư-không,
Truyền đi khắp cánh đồng.
Càng nghe thêm lạnh-lót :

TIẾNG	Tiếng chim chiền-chiện hót
CHIM	Cao vút tận mây xanh.
CHIỀN	Lúa mặng ôm đất lành
CHIỆN	Như trẻ ghì vú sữa.

Tôi nhớ ngày khói lửa,
Những bóng người đi qua.
Những chàng trai già nhà,
Trên vai đeo súng trận,
Nặng như lòng thù-hận,
Lô-nhò đen cánh đồng.
Bay cao lên mây trông,
Chiền-chiện buong tiếng hót.
Nhạc thiên-thu dịu ngọt,
Lời đưa tiễn trăm-trăm
Những bóng hình âm-thầm
Mỏi-mòn con mắt đợi
Những bóng hình quật-khởi,
Hiên-ngang như thiên-thần
Như lộc nỡn mùa xuân,
Dấy lên từ lòng đất.
Đòi những gì đã mất,
Giữ tất cả đang còn,
Những tấm lòng sắt-son
Đốt lên bầu lửa dưng.
Người đi . . . và tiếng súng
Rền nề khắp cánh đồng.

ĐÊM NAY

TIẾNG
CHIM
CHIÊN
CHIỆN

Chim chiền-chiện trên không
Nào-nùng kêu thánh-thót.
Lúa thảng mười nặng hột,
Khói lửa rực — chiến-trường.
Chiền-chiện quen tiếng hót
Tán-loạn bay ngàn phương.
Ôi ! cánh đồng — tang-thương ;
Mùa thu thây chất núi,
Mùa hè giặc trắng xương.
Thu đông dòn tiếng nồ,
Mùa xuân máu ngập nương.
Hoàng-hôn — ghê tiếng quạ,
Xao-xác vạc đêm sương.
Đêm là đêm chiến-trường,
Buồn là buồn nghĩa địa.

Dĩ-vãng nào mai-mỉa
Năm chết trên luống cày.
Những tâm hồn vất vả
Đã khô thành hơi bay
Trên cánh đồng hôm nay,
Vẫn chim chiền-chiện hót.
Lời vẫn dài nỉ-nót,
Tiếng càng lúc càng trong
Vang xa khắp cánh đồng.
Tiếng chim đông thêm nhớ,
Tôi thấy trời xưa mở :
Đoàn người giữ quê hương

TIẾNG
CHIM
CHIỀN
CHIÊN

Gục xuống giữa sa-trường.
Máu xương tan vào đất.
Những cái gì đã mất
Nuôi-nấng cái sống còn.
Lật trang sử vàng-son,
Đâu những người? — vắng bóng!
Cánh đồng xanh trải rộng,
Cỏ lấp dấu người xưa.
Những ngày mưa, chiều mưa,
Trên cánh đồng tháng tám,
Những đêm dài u-ám,
Nghe rộn-rộn âm binh
Rầm rập tiếng giày đinh,
Kèn thúc quân trong gió,
Trên đồi cây, ngọn cỏ,
Hiu-hiu gió thổi về.
Tiếng chim gọi tình quê.
Nắng vàng, sương óng-ánh.
Chiền-chiến hót lạnh-lãnh,
Nghe càng nhớ thiết-tha.
Ồi! Hồn người đi qua,
Ai vào trong lịch-sử?
Ai vất-vưởng âm-thầm?
Những linh-hồn cô-lữ,
Vào bóng tối ngàn năm.

TIẾNG
CHIM
CHIỀN
CHIỆN

Trên đất đó, ngàn sau,
Người chép sử
Chỉ còn nghe bay cao
Tiếng chim chiến-chiến hót
Điệu hoang vu lãnh-lót.
Như cánh đồng hôm nay,
Sương treo đầu cỏ may,
Lúa hoài hoài xanh tốt.
Xa-xa chiến-chiến hót,
Tiếng thăm-thì muôn đời,
Trong nắng sớm mới,
Không buồn lên tiếng gọi,
Đàn cò trắng bay mỗi
Đậu trắng ruộng bên sông.

Tôi lắng nghe, trong lòng,
Một điệu buồn trở dậy.
Mắt tôi — kìa ! Em thấy
Hai dòng lệ sắp rơi.

Ngàn sau nữa, trên cánh đồng,
Ai đã biết
Chuyện một người thơ
Tha-thiết
Yêu tiếng chim chiến-chiến hót vu-vơ

CHIM LÊN TIẾNG

Chim lồng chỉ thấy
Mảnh nhỏ trời xanh.

Ta
chán ngấy
tường vôi.

Mây miền xa còn réo,
Núi sông mời.
Còn đâu nữa
Chim trời ...
Đời ta !

ĐÊM NAY

TRONG ĐÊM DÀI

Vũ-trụ của lòng tôi
Có thiên-thần, quý dữ
Có nai vàng, sư-tử,
Thông reo, suối qua đời.

Có một chàng thi-sĩ
Say khướt quán đêm dài.
Trăng sao chìm cốc rượu,
Thơ lòng thả gió bay.

TRONG
ĐÊM
DÀI

Thế-giới lòng hoang-đảo.
Cảnh hồng-hoang tiêu-sơ.
Ai say, ai tỉnh đó,
Ai, tên hề trên-trơ ?

Ô ! Thiên-thần, ác-quỷ
Xáo trộn lòng ai say !
Văn thơ nhai đắng-dắng
Cốc đời nhấp cay-cay.

Vũ-trụ lòng tôi mở,
Gió trắng đầy rụng rơi.
Liều buồn nâng sợi tóc,
Lòng tôi còn đất trời.

Tĩnh rồi, tôi rất khờ,
Tuổi đời nặng bờ vai.
Ba đời, ai mê-mệt ?
Tôi xin quỳ chấp tay.

TÌNH CẢNH TÔI

Như một con chim khao-khát
Một chân trời,
Tôi ra đi.
Người yêu, tóc rối tội-bời,
Nước mắt hoen rèm mi.

Biết làm sao em
Khi lòng anh là cây,
Là mây,
Là gió
Là say.

TÌNH
CẢNH
TÔI

Đường chưa đi, lời chưa nói, tình chưa ngộ,
Hoa chưa thơm, trăng chưa ngọt, nắng chưa chiều.
Vì đã được là hết cả,
Là bốn bề quạnh-hiu . . .

Suốt đời tôi ra đi,
Tình đau nén, nhạc chia-ly,
Đề em lệ tủi,
Đề em thui-thủi,
Chờ mong,
Cô-đơn . . .
Như con chim bạt gió
Bốn phương trời,
Tôi đã đi, đã đi . . .
Nhiều khi nhớ về
Người yêu chờ tuổi nhỏ,
Tôi thấy rung-rung mưa hạt nhỏ
Trên mắt đỏ người yêu.

Bù em sẽ một tấm lòng,
Một con tim xanh đá.
Tình anh như biển cả,
Như trời không mây . . .
Lòng tôi, hai ngả :
Nẻo nửa đi, về,
Lạnh đủ hai bề.
Buồn ơi ! da-diết !
Lòng ơi ! tái tê !

ĐÊM NAY

HƯƠNG SẮC

Những cành hoa tím
Trên tóc ai cài.
Những áo nào bay,
Màu hoa tím-tím.

Những màu hoa vàng,
Áo hồng cắt-chỉ,
Gót nào thủ-thỉ
Nhịp guốc khua vang.

HƯƠNG
SẮC

Có con chim nhỏ
Đậu bên bờ đời.
Ánh mắt xa-xôi,
Hàng mi khép mở.

Cành mai trên bàn,
Nụ tay bút thấp.
Hoa nằm trên tay,
Gió vờn nhóm bay.
Bàn tay ấm-áp.

ĐÊM NAY

MAI RŨ CÁNH VÀNG

Câu chuyện rất tầm-thường,
Mà chính là thơ đó,
Mà chính là mơ đời,
Là mùa xuân yêu thương.

DÒNG SÔNG NHƯ DÒNG ĐỜI

*Il coule, et nous passons.
Lamartine.*

Xuôi xuống càn tay gầy,
Xương chìa ra nhánh củi.
Bao nhiêu việc trong ngày,
Tôi bỏ đi lăm-lũi.

Đường về đâu, chiều nay,
Gió bay từng chiếc lá
Tôi, vẫn người khách lạ,
Đi giữa cuộc đời này.

ĐÊM NAY

DÒNG
SÔNG
NHƯ
DÒNG
ĐỜI

Từng chiếc lá bay bay . . .
Có bao giờ trở lại
Cành cho cây lá sai,
Khi gió nhiều nắng dài !

Tôi bỗng thấy lòng tôi,
Hoa ngày mai úa rồi.
Có con chim giông cánh
Theo dòng sông đang trôi.

Dòng sông như dòng đời
Cuốn tôi về bãi cỏ.
Mộ buồn, tôi nằm đó,
Ngao-ngán sầu chơi-vơi.

Trả hết lại trần-gian
Những ảnh-hình vay mượn.
Trả hết lại trần-gian
Những tâm-tình cao-thượng.

Trong cuộc đời hữu-hạn,
Tôi, hạt cát mong-manh.
Nghe khô dòng tim cạn,
Nên khao-khát màu xanh.

Tôi đi đường chiều nay,
Lòng mơ-hồ trống-vắng.
Gánh đời chùng nghe nặng,
Môi dài khói thuốc bay ...

THÁC NẮNG

Vạn nẻo đường trưa thác nắng
 Ào-ào đổ ngập non sông.
Em ơi ! Lửa trưa cháy bén,
Lo gì không rực màu hồng !

Máu phượng rơi, trời sâu thẳm,
Ngỏ then chờ gió trở về.
Đường xa lâu như nghẹn tiếng,
Hương sao nằm gối sơn-khê.

THÁC
NÀNG

Im-ìm, buồm nâu nín thờ
Sắt-se cánh nặng đại-dương.
Tay nở dong-đưa, ngực nở,
Hò dô, nhặt lưới lên lườn.

Và trời cứ sâu, sâu mãi,
Đồng vọng xa xa tiếng hò.
Đội nắng từng thân rám nắng,
Ươm đời, vỡ đất, ấm no ...

Tiếng cười tan trong tiếng máy,
Mồ-hôi in vết thân than.
Bánh xe quay tròn bánh gió,
Nuốt đường uơn-urót nắng chang.

Mấy nẻo đi về sông núi,
Truyền đi tin thắng biên-cương.
Mây trắng đùn giăng nắng đỏ,
Hồng hồng má gái quê-hương.

Em ơi ! Nắng lựu trời hồng,
Bình-minh hợp-tấu núi sông.
Em hát tình yêu rộng lớn,
Biên-thùý dứt chuyện chờ mong ...

CON CÒ LẶN LỘI BỜ SÔNG

Tiếng đêm chân gió qua thềm,
Buồn xa tao vãng đưa mềm lời ru.
Mẹ ngồi, mùa đã tàn thu,
Mây buông sợi tóc lu-bù gió mưa.

Có ngày xưa rất đẹp,
Mẹ đi vào cuộc đời.
Cửa mùa xanh đã khép,
Con thuyền mẹ ra khơi.

ĐÊM NAY

CON	Sương khói
CÒ	Hoàng-hôn rơi.
LẶN	Mệt mỏi
LỘI	Giữa biển đời.
BỜ	
SÔNG	Chơi-vơi biển cả thuyền con, Bồng-bềnh xô đồ nét tròn. Tháng năm, gầy mòn thân mẹ, Hôm sớm, đời ai héo-hon !

Như một dòng suối chảy
 Xuôi nhiều thác, nhiều ghềnh,
 Như đàn chim bay mãi
 Trong vòm trời mộng-mênh,
 Tình-Mẹ, ôi ! bao-la, trọng-đại,
 Xòe cánh thơ và ủ-ấp đời con.
 Phải chăng Tình-Mẹ ?
 Là ca-dao,
 Là chiếu, là mền,
 Là lụa ấm-êm,
 Là thơ cuộc sống, là quên nỗi buồn !
 Là màn êm,
 Là nôi phủ nhạc như mưa tuôn,
 Là huyết ngà
 Đề mớm xanh nguồn sống con !

CON
CÒ
LẶN
LỘI
BỜ
SÔNG

Ngay còn lúc nhỏ,
Cá khô gạo đỏ,
Thực phẩm hằng ngày :
Áo-cơm mắc-mở
Mẹ làm con cò ren-rén bước theo dòng
nước cạn bên sông.

Của chồng công vợ,
Bồng bế con đi trên nẻo đường quê
Về một chân trời đất mới.
Tay cóc da, chân tê,
Ngày đi sớm, nửa khuya về,
Quạnh vắng triều sông, gió giục bốn bề
từng cơn.

Thấy con mồm-mồm,
Môi mẹ hoa cười,
Thấy con rét vàng ký-ninh,
Mẹ khồ, mồ hôi đồ,
Cọng tóc dài ngo-ngoe trên trán rỗ mom-mem.

Chồng con,
Cơm áo,
Điệp-khúc áo-não tháng ngày,
Đời mẹ rung-rinh.

ĐÊM NAY

CON Một mình đường ngắn, đường xa,
CÒ Gian-nan treo nặng ngọn tre già.
LẶN Áo bà-ba toi-lả,
LỘI Bà mẹ nhà quê vất-vả trăm chiều !
BỜ Thương rất nhiều
SÔNG Thôn xóm gieo-neo,
 Bao-loạn lên dẫn-vật quê nghèo.
 Lạnh-lùng phăng-phăng nước chảy
 Theo dọc dòng sông,
 Nhom-nhom con cò lặn-lội.

Đêm nay, gió thổi
Dựng vách khuya sâu.
Mẹ ngồi, tóc rối,
Một trời qua mau.
Cung đàn dờ-lỡ.
Ngỡ-ngàng
Giọng hát thương nhau.

— « Đêm lạnh đêm thò ra tiếng hát,
Tình con cò kiếm-chác ven sông.
Hỡi ai ! Gánh gạo đưa chồng,
Mưa thu nặng hạt, bến lòng dò thừa. »

CON Ngày tiễn đưa,
CÒ Người chồng căn-dận :
LẶN — « Nhà rán làm đều-dặn
LỘI Ruộng sẽ tốt hơn nhiều
BỜ Gạo trắng nở đầy niêu,
SÔNG Con mình không đói khổ.
 Bao giờ bông lúa trổ
 Thì có tin anh về ! »

Rồi kè từ đạo đó,
Người đi chẳng trở về.
Lúa bao lần đã trổ,
Lòng mẹ buồn lê-thê. . .

Chồng con,
Cơm áo,
Điệp khúc áo-não tháng ngày,
Đời mẹ cày trong nỗi nhớ, niềm đau.

Nửa đêm về sáng lạnh vào,
Tiếng ru sao có như cào lòng ai.
Mẹ ngồi — đưa giấc con — may,
Kim trong lơ-đãnh chằm tay máu đào ! ..

ĐÊM NAY

CON	Máu tươi nhỏ xuống
CÒ	Khuôn vải trắng tinh.
LẶN	Xổn-xang
LỘI	Mẹ khóc một mình :
BỜ	— « Lỡ mai kia cò đói ăn đêm,
SÔNG	Sầy chân, đậu phải cành mềm.
	Rồi, không bao giờ về nữa,
	Thương cho đàn con ra cửa ngóng mẹ hoài
	công »

Có lẽ khi con cò chết
 Mới hết lặn-lội bờ sông.
 Có lẽ khi nào mẹ chết,
 Xuôi tay, lòng mới yên lòng.

Ai đã từng mong,
 Ai giờ thao-thức
 Chờ
 Ngày đến gần theo bắc lặn đĩa dầu vơi.
 Vọng đưa tiếng hát, buồn ơi !
 Về đây, quanh mẹ một đời tang-thương.
 Ngày mai đi mấy con đường ?
 Chợt nghe tiếng vạc kêu sương nào-nùng.

NHÌN XUỐNG

Trên cầu,
Tôi nhìn xuống :
Một dòng sông
Cuồn-cuộn chảy
Như một dòng đời.
Tôi ném một cánh hoa hồng ;
Nước cuốn hoa trôi...
Tôi thấy
Bao nhiêu sầu
Đề ngập lòng chiều nay.

ĐÊM NAY

MẸ CÓ CÒN ĐÂU

Tôi đi tuổi chớm mười lăm,
Chán-chường như thề chợ dầm ngày mưa.
Khoa tay hắt ngọn gió lùa,
Bốn phương lãng-từ đời thua nước cờ.

Tôi đem phung-phá nốt tuổi ngây thơ,
Tìm giả-dối giữa trường đời lạnh nhạt.
Chơi cao núi dựng trời cao chua chát,
Rợn tiếng cười điên, buồn vỡ đáy ly.

MẸ Mặt đá xanh, khắc-khắc nét lăm-lỳ,
CÓ Trăn tội-lỗi quấn người trai phóng-dăng.
CÒN Dáng bước chênh-vênh trong vòm trời lằng-mạn,
ĐẦU Một chiều rượu say mưa máu ngã bên đường.
Đêm bệnh-viện, cồ khát một tình thương,
Trong mê-sảng, tôi thấy dập-dờn bóng mẹ.
Tôi chờn-vờn níu bóng mẹ trên tường, rồi gọi khẽ
Bằng thứ tiếng mới chào đời : Mẹ! Mẹ! Mẹ ơi! . .

Con sẽ trở về, con, một đứa bán trời,
Cây tội-lỗi xanh trên hình-hài nhơ-nhớp.
Tình mẹ như sóng đại-dương dâng lớp-lớp,
Bằng nước tình-thương mẹ rửa tội cho con.
Nước mắt già chảy xuống đôi gò má héo-hon,
Con phủ-phục dưới tình thương không bến.
Đời mẹ sống chấp muôn ngàn ánh nến,
Chấp ngàn sao thu hết bốn phương trời.
Không thề nào con thiếu mẹ, mẹ ơi !
Bên mẹ, con có rừng xanh nắng gội,
Con có tình thơ căng phồng thớ phôi,
Con sẽ làm thơ, ca nét mặt nhân-gian.
Và, mỗi bước vấp đời như những khối vàng,
Con viết thành nhạc, con làm thơ tha-thiết.
Con còn mẹ, còn giọt thơ thánh-thót,
Còn lời ca-đao ru tiếng hát trên môi...

ĐÊM NAY

MẸ
CÓ
CÒN
ĐẦU

Tôi về đây...Rừng vắng, núi im, đồi

Cây gió hú, mờ ai im tiếng dép.

Bia mờ nét.

Đời không phải là một bài thơ đẹp.

— Mẹ ! Mẹ chết rồi !...

Con...con ... chết nửa hồn con !

Đón đau khắp-khềnh, thề-xác gầy còm,

Thân ma đói về đâu ?... Kia, đường cũ !..

Buồn trông núi đứng chờ.vợ,

Mây ngàn năm vẫn bây giờ còn bay.

Hồn ai nhẹ lướt cỏ cây,

Có chẳng, gió thoảng đâu đây, mẹ về !

QUẠNH HƠI THU

Lá rơi trên cỏ,
Thu may áo vàng.
Bướm rơi trước ngõ,
Thu buồn không-gian.

Tím rơi trên giấy,
Suối thơ lòng chảy.
Hoa rơi bên thềm,
Lặng trời tôi thấy
Mùa thu êm-đềm.

ĐÊM NAY

QUẠNH
HƠI
THU

Đâu đây ai khóc,
Quả-phụ khăn tang,
Đời còn tiếng khóc!

Có mùa thu vàng,
Hành-nhân cô-độc
Đi lẫn vào đêm.

Nghe thu trở mình,
Rừng thu dạo nhạc,
Thú rừng ngơ-ngác
Thú rừng nông-ngênh.
Mây trời mộng-mênh...

Lòng buồn tê-tái,
Tĩnh sầu trở lại.

Nhạc buồn muôn nơi,
Âm ba thê thiết
Âu-sầu
Từng chiếc
Lá mùa thu rơi.

XƠ RƠ XÓM NHỎ

Chiều tím động quanh xóm nhỏ,
Đồng dài xanh nếp cỏ hoang.
Lơ-thơ tre còi úa đỏ,
Mái đứng nghèo, sân cỏ loang.

Triều nắng dâng, mưa rào rớt,
Mỏi-mòn thôn vắng cheo-leo.
Thân xám, mồ-hôi không ngớt,
Đêm đêm gối áo chèo-queo.

XƠ Xơ-rơ, xơ-rơ xóm nhỏ,
RƠ Quanh năm đìa cá ngọt-ngào.
XÓM Miền Nam bốn mùa nắng gió,
NHỎ Đời vui dù sống lao-đao.

Đồng có xa, tình đâu cách,
Ngọt-ngọt triều nắng Ba-Thu
Thì có dù che Giồng-lớn,
Giồng-Dinh nào sợ sương mù.

Mưa miền Nam, mưa Đồng-Thấp,
Gió Mỹ-Quí về Quéo-Ba.
Xơ-rơ, Cà-Mau em chị,
Năm năm lúa ngọt lời ca.

Xơ-rơ, xơ-rơ xóm nhỏ,
Tôi về xóm nhỏ xơ-rơ.
Tình mộc mạc như lối nhỏ
Như tiếng hò hơ hớ hơ...

Xơ-rơ, xơ-rơ xóm nhỏ.
Tôi yêu hương sống mận-mà.
Tình nghèo, xơ-rơ xóm nhỏ,
Càng trông, càng lớn, bao la...

U UẤT

Con quạ đen,
Linh-hồn lạ.
Con mèo đen,
Linh-hồn bí-mật.

Tôi đi trong đêm nay,
Tôi đi trong cuộc đời này,
Mang tâm-hồn hoảng-hốt,
Thấy đen màu viễn-tượng ngày mai.

ĐÊM NAY

U
UẤT

Con quạ đen,

Linh-hồn tôi.

Con mèo đen,

Cuộc đời tôi.

Nào ai biết được!

LỜI THƯƠNG

Nếu anh muốn ném
Một cánh hoa hồng,
Xin anh hãy lựa
Một dòng nước trong.

ĐÊM NAY

TRĂNG VỠ MẶT

Phương đông gió thét
Nhạc dồn,
Trăng rơi vỡ mặt,
Đời, không mỗ chôn.
Trên màu biển loạn sóng cồn.
Ta đi...
Bão nổi
Hoàng-hôn
Hồn ta...

MỆT MỎI

Hô-hở răng cười son lệch nét,
Giày khuya hờ mép bước tênh-hênh.
Chết mê da thịt đêm cuồng-loạn,
Năng thức dòm qua nửa chéo mền.

ĐÊM NAY

TRÊN SÔNG KHÓI SÓNG

Đời hoang khoác áo chiều rồi,
Hồn ta, sông rộng thuyền trôi lạnh lùng.
Thuyền đi sương khói buông chùng,
Quê hương vọng tiếng náo nùng đêm nay.
Máu người, ai rót ? ai say ?
Lệ hoen giòng mực sẫm lay nước cờ.
Xuân-thu đời cũ im mờ,
Chợt tung nắp quỹ dậy xô mặt thành.

TRÊN Mái chèo rẽ tóc ngày xanh,
SÔNG Buồng xuôi mà nở cho đành sơn xuyên !
KHÓI Khắc sâu tim óc lời nguyên,
SÓNG Sông chia núi cách, con thuyền tới thăm
Trên sông khói sóng ngàn năm,
Hồn cao núi dựng âm-thầm chưa vơi.
Thuyền đi, thế-kỷ Hai Mươi,
Đau thương bóp chết tiếng cười từ tim.
Cắn tay máu chảy nỗi niềm
Nhạc khàn tiếng gọi đôi miền thương yêu.
Thuyền đi, lòng trắng ý chiều,
Nghe trong hồn nở rất nhiều đóa hoa.
Khói tuôn sóng vỗ giao thoa,
Lắng theo hồn nước chưa nhòa vọng âm.

VIỄN TƯỞNG NGÀY MAI

Nắm độc hun trời thành quách đồ,
Sóng găm biển thét giạt cồn nương.
Đất đau mảnh nở tung đầu trực,
Người, núi thây cao... quở chặt đường !

GIỌT BUỒN

Nắng tắt
Hiu-hắt
Buồn.

Não-nùng
Rung tiếng
Chuông.

Chờ mong
Trống không
Lòng.

Buồn
Rơi.

ĐÊM NAY

MƯA ĐÊM NAY

Lời Tựa của VŨ HOÀNG - CHƯƠNG

Phụ bản (Miệng em cười nhạc đang chờ màu cay) của VŨ HỐI

MƯA ĐÊM NAY	19
ÂM THANH VÔ VỌNG	21
HOA TRANG BUỔI SÁNG	23
BẦY CHIM TUỔI NHỎ	25
NGÂM NGÙI	28
ĐƯA CON TRỞ VỀ	29
ĐƯỜNG ĐI VÀO SÁNG	31
NGƯỜI ĐI BIỂN KHÔNG VỀ	33
ĐI TÌM MỘT VÌ SAO	35
ĐẠI HỘI HAI MƯƠI	37
SỢ TRẮNG KINH HOÀNG	40
SÁNG MÙA XUÂN CHIM CA.	43
CỦA TA	47

MỘT DÒNG BUỒN TÊN	52
MƯA ĐỒ CHIỀU	57
XUÂN THẦN TƯỢNG	59
HIU QUẠNH TRONG MẮT NGƯỜI	61
HÌNH ẢNH MÙA HOA PHƯỢNG	63
BÀI CA ẢO GIÁC	65
XUÂN TƯỢNG HÌNH	68
BẢY GIỜ CON GẶP MẸ	71
NHIP CHÂN GUỐC GỖ	74
HÌNH VÀ BÓNG	76
KÉO NĂM THÁNG LẠI	79
GIỜ TAN HỌC	80
TIẾNG CHIM CHIÈN CHIÊN	82
CHIM LÊN TIẾNG	87
TRONG ĐÊM DÀI	88
TÌNH CẢNH TÔI	90
HƯƠNG SẮC	92
MAI RỬ CÁNH VÀNG	94
DÒNG SÔNG NHƯ DÒNG ĐỜI	95
THÁC NẮNG	97
CON CỎ LẶN LỘI BỜ SÔNG	99
NHÌN XUỐNG	105
MẸ CÓ CÒN ĐẦU	106
QUẠNH HƠI THU	109
XƠ RƠ XÓM NHỎ	111
U UẤT	113
LỜI THƯƠNG	115
TRẮNG VỠ MẶT	116
MỆT MỎI	117
TRÊN SÔNG KHÓI SÓNG	118
VIỄN TƯỢNG NGÀY MAI	120
GIỌT BUỒN	121

ĐÍNH CHÁNH

Trang	Dòng	In sai	Xin đọc là
24	17	Trải qua	Trải ra
47	2	lớn	lớn
48		Cửa ta	Cửa ta
60	25	bước đồ	bước đồ
66	8	Đề	Đề
67	3	Hần	Hồn
80	5	Anh đợi em ngoài trường	Anh đợi em mòn cổ ngoài trường
82	2	T'is a note	T'is a note
106	5	lãng-từ	lãng-tử
110	13	Tình sầu	Tình sầu
111	6	mưa rào	mưa rào
116	6	sóng cồn.	sóng cồn,
117	3	hờ	hở

ĐỊA-CHỈ LIÊN-LẠC :

— 345/2 Phan-đình-Phùng — Saigon

— Trường Trung-Học Hiếu-Thiện — Tây-Ninh

**Kiểm Duyệt số 840/XB cấp ngày 22-4-64
của Sở Kiểm Duyệt Bộ Thông Tin**

PHỤ BẢN CỦA HỌA SĨ VŨ HỐI
Giải danh-dự KENNEDY tại HOA-KỲ

Giá : 38\$